

Interjú Juhászné Elek Karolinával, Karola nővérrel – 2021.11.26.

Juhászné Elek Karolina, vagy, ahogy mindenki ismeri, Karola nővér a SOTE II. számú Gyermekgyógyászati Klinikáján dolgozik gyermekápolóként. Az Érintettek Szülői Egyesület tagjainak egybehangzó véleménye alapján ő 2021-ben az Érintettek Díj egyik díjazottja, aki elhivatottan, hosszú évek óta segít abban, hogy a súlyos betegségben szenvedő gyermekek mielőbb meggyógyuljanak, és a kórházban töltött idejük kicsit könnyebben teljen. Közvetlenségével, kedvességével gyorsan megtalálja a hangot szülővel és gyermekkel egyaránt.

Kedves Karola! Veled szinte minden gyermek találkozik a II. számú Gyermekklinika Hemato-Onkológiai Osztályán a vérvétel során. Kérlek, mesélj egy kicsit a munkádról, arról, hogyan is kezdődött anno!

1992-ben kezdtem el dolgozni az I. számú Gyermekklinikán, a diabétesz osztályon. 1994-ben kerültem a II. számú Klinikára, az intenzív osztályra, ahol egészen 2007-ig dolgoztam. Akkor került át a PIC (perinatális intenzív centrum) az I. számú Klinikára, ott lett egy nagy nagyobb centrum kialakítva. Onnan 2014-ben jöttem vissza a hematológiai gyermekosztályra Mivel a gyermekem még kicsi volt, a nappali egy műszak ideálisabb volt a család számára. Imádtam ott lenni! Volt idő beszélgetni, megismerni a szülőket, gyermekeket. Mikor Hofrics Istvánné, vagy, ahogy mindenki ismeri, Böbe néni elment innen 2016-ban, akkor kerültem a helyére. Tulajdonképpen én kértem, hadd jöhessenek ide. 2016 óta vagyok itt, nagyon szeretem.

Mikor döntötted el, hogy egészségügyi területen szeretnél dolgozni?

Már az általános iskola 7. osztályában tudtam! Akkor csecsemőgondozó szerettem volna lenni, picikkel szerettem volna foglalkozni. Amikor elkezdtem dolgozni a Klinikán, a csecsemőosztályra szerettem volna kerülni. Mivel ott akkor nem volt hely, felajánlották helyette a diabétesz osztályt. Nagyon szerettem ott lenni.

Nagy dolog, hogy már a 90-es évektől ezen a területen dolgozol, és csinálod, szereted, nem tűnsz kiégettnak. Gondolom ebben szerepet játszik az is, hogy gyermekekkel foglalkozol.

Igen, nagyon szeretem a gyermekeket, úgy érzem, van türelmem hozzájuk. Máshogy szólunk hozzájuk, máshogy foglalkozunk velük. Én egész életemben egy napot dolgoztam felnőtt osztályon, de rögtön kiderült, hogy nem ott van a helyem. Egyébként tudom, hogy sokan ki vannak égve, én hála Istennek nem. Úgy érzem, a gyerekek erőt adnak a munkámhoz.

Én mindenkitől azt hallottam, hogy Te mindig nagyon kedvesen, humorosan, mosolygósan fordulsz a gyermekekhez. Például vérvételkor gyakran egy kis virágot rajzolsz a kezükre. Hogyan lehet ilyen szívszorító közegben folyamatosan jókedvűnek lenni?

Ilyen az alaptermészetem. Én is vagyok néha rosszkedvű, például ha fáj a fejem, de mindig figyelek arra, hogy a családi vagy egyéb problémáimat ne vetítsem ki a gyerekekre. Ne legyen negatív gondolata, hogy na, jön a morcos nővér, megint ez van itt. Sőt, szokták mondani, amikor jönnek befelé, hogy jé, itt van a kedves nővér. Alapból ilyen vagyok. A virágok rajzolását Böbe nénitől örököltem. Amikor ide kerültem mondták is, hogy a Böbe néni mindig rajzolt. Mondtam, hogy tudom, ismerem a Böbe nénit ☺. Így kezdődött... Mostanában kicsit lelkiismeret furdalásom van, sok a gyermek, van, akinek nem tudok rajzolni, van akinek csak egy pecsétet nyomok a kezére. Épp mondtam a többieknek, hogy mostanában kevesebbet tudok rajzolni. Persze van olyan kisgyerek, aki rögtön kéri: „Rajzolsz?” Persze hogy rajzolok. Régebben ez automatikusan történt, volt idő rá. Ez nekem nagyon hiányzik. Hogy beszélgessek egy pár szót a szülőkkel. Persze most is megkérdezem, hogy vannak, jól vannak-e, de nem tudunk mélyebben beszélgetni. Pedig tényleg érdekel, hogy mi van velük. De ők is látják a helyzetet, mondják is hogy mennek, mert látják, hogy sokan vannak. Emiatt kicsit lelkiismeret furdalásom van, de többször előfordul, hogy megyek a folyosón, elkap egy szülő, és akkor tényleg beszélgetünk

Mesélj egy kicsit magadról, hol nőttél fel? Vannak gyermekeid?

Adonyban nőttem fel, az általános iskolát is ott végeztem el. Az egészségügyi végzettséget Kistarcsán szereztem meg, az akkori Flór Ferenc Egészségügyi Szakiskolában. Később Budapestre költöztem, férjhez mentem, gyermekeim születtek, Andás, aki ma 24, és Adrienn, aki ma 12 éves. A család nagyon fontos számomra. Közel 20 évig éltünk Budapesten, 2 éve költöztünk vissza Adonyba. Jelenleg is itt lakunk.

És ők hogyan állnak a munkádhoz?

Nagyon jól! Én olyan vagyok, hogy mindent ki kell beszélni magamból. Régen anyukámnak mondtam el hogy mi volt-hogy volt aznap, most pedig a páromnak. Megyünk hazafelé, és elmeséljük mi történt aznap. Ez sokkal jobb így, kicsit egymás pszichológusai vagyunk. Néha annyira belendülök, hogy megkérdezi: „Kapsz levegőt?” ☺ Hála Istennek a gyerekek is nagyon pozitívan állnak a munkámhoz. Régen, amikor több műszakban voltam, akkor is nagyon rugalmasan álltak hozzám.

Téged rendkívül aktívnak, életvidámnak ismernek. Mivel foglalkozol szívesen a szabadidődben? Hogyan tudsz újra feltöltődni? Annyit tudok, hogy nagyon szeretsz utazni és színházba járni...

Imádom a színházat. Nagyon szeretem a vígjátékokat, az operett előadásokat. A gyerekeket is kicsi koruk óta viszem. Szerencsére ez az igény a családomban a mai napig megvan. Már itt a munkahelyemen is kialakult ez a szokás, hogy megyünk a lányokkal színházba.

Utazni is nagyon szeretek, szeretünk. Magyarországon többnyire wellness napokat szoktunk eltölteni. Külföldön a nagy kedvencünk Olaszország! Oda minden évben elmentünk, van egy kedvenc megszokott helyünk. Tavaly és idén nem sikerült, de jövőre biztos megyünk! Róma az újabb célunk. Reméljük meg tud valósulni.

Van esetleg valamilyen kedvenc történeted a gyerekekkel kapcsolatban?

Pont eszembe jutott egy, ami iszonyú aranyos volt (persze több is van). Beült egy kislány vérvételre. Ő rendszeresen jön, mindig megköszöni a vérvételt. Tényleg, minden egyes alkalommal mondja, hogy köszönöm szépen, ügyes voltál. Dicsérem is persze. Szóval beült, vérvétel után rátettem a kis ragasztót. Erre rám néz, és azt mondja: „Most ezt nem köszönöm meg, mert ez fáj”. És kimegy... Egy 3 és fél, 4 éves gyermek. És közli velem, hogy most nem köszöni meg. El voltam ájulva, nagyon jól neveltünk az anyukájával. Amúgy teljesen igaza volt, mert fáj neki és máskor nem szokott.

Azt tudom, hogy az érintett családok, gyermekek nagyon sokat tanultak Tőled az élet szeretetéről, az apró figyelmességekről. Van-e esetleg olyan, amit Te tanultál egy gyermektől vagy egy érintett családtól?

Igen. Én azt tudom mondani, hogy rendkívül tisztelem és csodálom őket. Ezt egy-két szülőnek el is mondtam, amikor beszélgettünk. Az, hogy miután megtudják, hogy beteg a gyermekük, megbeszélik az orvossal a kezeléseket meg mindent, amit kell, és ahogy tartják magukat! Ez csodálatra méltó. Nem sírnak a gyermek előtt, nem mutatnak neki semmit, csak bátorítják, hogy jó lesz, persze túl leszünk rajta. Teljesen pozitívan állnak a dologhoz. Több szülővel is beszélgettem erről, hogy ezt hogy csinálják. Mert én teljesen csodálom őket, hogy akárhányszor találkozom velük, mindig pozitívak. Mondták, hogy ők is sírnak, de nem a gyerek előtt. Én meg mondtam, hogy én nem tudnék nem sírni a gyermekem előtt. Akármilyen hangulatban van a gyermek a szteroidoktól, akkor is türelmesek vele. Le a kalappal a szülők előtt! Mindent a gyermeknek, csak ő az első, teljesen csodálom őket. Nem tudom én meg tudnám e tenni.... Biztos, de igazából nem tudom... Nem is találkoztam negatív szülővel. Jó, akkor belevágunk, megcsináljuk, ügyesek vagyunk, ezt látjuk. Persze egy nagyfokú tudatosság is van benne. Látjuk mi is, amikor kijönnek, hogy összeomlanak, nagyon sírnak, van, aki kimegy, és azt se tudja, hol van. Ilyenkor én nagyon sajnálom őket, amikor megkapják úgymond az első sokkot, amikor közlik velük, hogy beteg a gyermek. Ilyenkor jövünk, segítünk nekik, mondjuk, hogy bármi van, szóljanak. De nyilván ilyenkor időre van szükségük, hogy feldolgozzák ezt az egészet.

Az Érintettek Díjat az Érintettek Szülői Egyesület alapította azért, hogy kifejezzék hálájukat azoknak az orvosoknak, nővéreknek, kórházi dolgozóknak, akik minden nap azért tesznek, hogy a gyermekeket megmentsék. Mit jelent a számodra, hogy idén Te kaptad az Érintettek Díját?

Teljes meglepetés volt. Nem is gondoltam rá, elsírtam magam. Tudtam, hogy van ilyen díj, de amikor felhívott Erika (Cserhádi Erika, az Egyesület elnöke), teljesen el voltam ájulva, csak hebegtem miért én kapom, szívdobogásom lett. Alig tudtam felfogni. Nekem ez egy iszonyú nagy elismerés, teljesen ledöbbsentem, és nagyon örültem neki. Hát még amikor belegondoltam, hogy előttem kik kaptak ilyen díjat, dr. Bartyik Katalin, meg Böbe néni, hogyhogy én is kapok? Nem is tudtam aznap éjjel aludni, állandóan ez járt a fejemben, hogy biztos, hogy én? Sokat forgolódtam, ezen gondolkodtam, hogy miért én, ki szavazott rám, ki jelölt engem, hogy történt? Ezeken kattogtam aznap este.

Kedves Karola! Nagyon sok szeretettel gratulálunk még egyszer az Érintettek Díjhoz, és hálásan köszönjük mindazt a nagy szeretettel végzett munkát, amivel eddig is segítetted a gyógyuló gyermekeket!